

Calicul

HUMOR și SATIRĂ

Plaghiatorul e un papagaiu, care spune
ce alții cugetă!

Dr. Giorogar.

Colaboratorii Calicului în vacanță.

Numărul de față al Calicului a eșit fără concursul colaboratorilor obicinuiți.

Toți colaboratorii se află pe termen de 31 zile în concediu.

Marcul a plecat la muntele Surul în viligiatură.

Prorocul Bileam a fost chemat la curtea imperială din Petersburg, ca să procească finea, și rezultatul războiului Rușilor cu Iapanezii.

Egumenul Hieronim Colivă, pentru cura durerilor de unghii, s'a dus la Băile Herculane din Mehadia.

Urzică Scandalografescu petrece timpul vacanței în Budapalestina cu scopul de a face studii în materie de scandaluri parlamentare.

Popa Pupăzdă s'a divorțat de popa Colac pe timp de 31 zile, ș'a plecat la Blaj, ca să se informeze din izvor sigur, dacă cu ultimul sinod s'a dechiarat și speranța sa la congruă în permanență.

Stan Pățitul își petrece vacanța în Reșădinta Trocarilor cu scopul de a se convinge despre progresele Filialei Albina decând noul dirigent a introdus ortografia Academiei, și dacă dreptatea, la adresa căreia Dr. Saftu de atâtea-ori a strigat: „Să trăiască“, se mai bucură de viață.

Cocoana Gurădulce, lingânduși mereu buzele, lucră zi și noapte la trusou, fiind-că o corturăriță, dându-i cu ghiocul de noroc, o asigurat, că-n carnavalul viitor se va mărita.

Radu Ciubuc afurisește pe Tisza prin pustele Ungarii pentru-că a scăpat țara de ex-lex, și execuțiile pentru încassarea dării nu se sistează.

Dr. Amnar își uscă în vacanță iasca, ca să-și poată mai ușor aprinde scânteile recerute la fabricațiunea de cenușă.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 lei. Inserțiuni: De un șir petiț 12 fil. Abonamentele, manuseriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

Prerogativa dobitoacelor față de oameni.

Sub conducerea lui Șerban-Vodă, sau — cum se numește — a „feciorului popii din Voila“, un ciopor de deputați dietali cu buze streine, cari în dieta țării mereu șăd buzați, s'a prezentat mai dăunăzi la ministrupreședintele Tisza, și l'a rogat să-și astupe urechile în momentul, când el va votă contra proiectului lui Berzeviczy privitor la reforma școlară.

Noi, Exelență — a motivat feciorul popii din Voila — după votarea contra proiectului lui Berzeviczy tot membrii ai partidului guvernamental vom rămânea. Pașul, ce noi cu votarea „contra“ voim al face, e dictat de principiul probat „mundus vult deipi“, un principiu, care și la alegerea noastră de deputați românești în dieta țării a fost hotărător!

Numai ideologi și nebuni ca Dr. Vlad, Exelență, jărtfesc posibilul realpolitic pentru imposibilul idealfantastic, și-și rischează pânea de toate zilele pentru utopii, ca „limbă națională, libertate, independință, drepturi naționale române etc“!

Atâta feciorul popii din Voila.

Eu din acest act al prezentării cioporului de deputați dietali buzați înaintea ministrupreședintelui Tisza, sub conducerea boerului încins cu teiu Șerban-Voda de Voila, am învățat a prețui prerogativa, ce dobitoacele au față de oameni, și adevă, că dobitoacele nu cugetă și nu vorbesc!

Dobitoacele n'au minte, dar nici balamuc, pentru care deputații din cioporul condus de Șerban-Vodă s'au ales.

Dobitoacele n'au limbă, dar nici temere de proiectul lui Berzeviczy, alcătuit pentru îndobitocirea sistematică a popoarălor nemaghiare din Ungaria.

Nepotând vorbi, dobitoacele nici n'au lipsă să se prezenteze în fața ministrupreședintelui Tisza, ca să-i spună cum s'au hotărât să voteze în dietă, și mai puțin promit, sau își dau aerul de a împlini în favorul propriilor consăngeni ceea ce a priori știu, că nu pot.

Cu toate este, și știind, că omul e un dobitoc, care mănâncă pâne, și pânea acolo o caută, unde o află, îmi vine a crede, că un ciopor de dobitoace s'a prezentat sub conducerea feciorului popii din Voila la ministrupreședintele Tisza, și i-a cerut concesiunea deochiată, la care nici un român nu s'a așteptat, ca să votiseze contra proiectului lui Berzeviczy.

Toma Necredinciosul.

— Sosind noaptea târziu în Cluj, toate hotelurile, toate cârciumele erau pline cu oaspeți . . . eu am fost silit să dorm sub ceriul liber!

— Asta eu unul odată cu capul n'o pot crede, că sub regimul de azi în Ungaria există ceriu liber!

Ordinea de casă în parlamentul Ungarii după proiectul lui Tisza.

1. Deputații opoziționali au să-și țină pupăza în parlamentul țării.

2. Deputații, cari în decursul desbaterilor vreau să se folosească de cuvinte necuviincioase, sunt datori a arăta asta președintelui înainte de ași începe vorbirea, în care caz președintele a priori le ia cuvântul.

3. Ceice, fără să fie absolvat tehnica, fac opoziție tehnică, adecă vorbesc cu pumnul, cu picioarele, urlă ca lupii flămânzi, aruncă cu călimare, galoși, șușoni, păpuci etc. după președintele parlamentului, și nu-l nimeresc, să dau afară din dietă, și să trimit la balamuc.

4. Deputații naționalităților, afară de cei săsești, cărora, la sâmnul dat, de regulă cuvântarea le stă în gât, fără botniță n'au intrare în parlamentul țării.

5. Altcum în parlamentul țării domnește libertatea cuvântului.

Bilanțul de lievidare al Concordii.

Șefcontabilul: Eu, ori-cât îmi sparg capul, contul câștigurilor și al perderilor nu-l pot încheia!

Președintele comitetului de lievidare: Dumnea-ta n'ai idee de comptabilitate, par c'ai absolvat comptabilitatea la Vlaicu. Sumează conturile furțișagurilor și ale defraudarilor, și ce rămâne în cassă e câștig curat!

Bibliotecele lui Berzeviczy.

Se scremù Berzeviczy
 Ministru când se trezi
 Și-și sfârmă mereu bostanul
 Pân' află în urmă planul
 După care puzcezind
 Va afla modru și rînd
 Țara a o ferici,
 Pe țigani a unguri,
 Pe Români, Sași, Sârbi și
 [Toți
 Să mi-i facă patrioți,
 Patrioți colea curați
 Ca a lui Izrail frați.
 Dar nu-ndeșert se scremù
 Că nimerit a cuit
 Tocma-n cap cu ciocanù:
 A aflat adecă planul
 Ce-l pierduse-n baltă aici
 Antecesarul Wlassics.
 Și dacă mi l'a aflat
 Vai, grozav s'a bucurat
 Și sbierând el a strigat:
 Nenea Wlassici să trăiască
 Pân' i-a face capul iască
 Că-i cap cât o lobeniță,
 O mai fost l'o bivoliță
 Altcum n'ar ști iscodi
 Atâtea lucruri hazlii!
 Și, de oare-ce Wlassici,
 S'a dus frumușel de aici
 Și pe mine m'a lăsat
 Se gat ce el n'a gătat

Eată mă pun pe lucrare:
 Fac biblioteci maghiare
 Pe la toate școalele
 Din toate sātuțele
 Unde baremi trei însti știu
 Că Berzeviczy e viu;
 Deci ai mei faini inspetori
 Și supuși-mi directori
 Au într'o lună și-o zì
 Raport a-mi trimite aci:
 Pentru ce școală ce cărți
 Ar trebui la cetăți?
 Ear celora dela sate
 Bune-s cele din cetate?
 Ori trebui cărți potrivite
 După sătăneasca minte?
 Apoi domnii inspetori
 Și cu domnii directori
 Pusus'au la întrebate
 Prin orașe și prin sate:
 Ce biblioteci ar dori
 Să le dea Berzeviczy?
 Țigani cu glas pogan
 Strigau: Noi cerem dohan
 Dela hăl Berzeviczy
 De vrea a ne ferici.
 Sași ziceau: Bine-ar fi
 Când domnul Berzeviczy,
 De vrea a ne ferici
 Să ne dee bună pace
 Că biblioteci ni-om face
 De a fi lipsă — dacă nu,

Facă-se numai grăul
 Fânul și cu cucuruzul
 Că fără biblioteci
 Mai trăit'am noi din veci.
Serbii strigau: Noi dovleci
 Cerem, nu biblioteci
 Dela pan Berzeviczy
 De vrea a ne ferici
 Ori de nu — meargă-n pustii
 Nu umble cu nebunii!
Tăuții ziceau: Vai de noi
 C'amut n'avem baraboi
 Deci dacă Berzeviczy
 Vre un bine ne-ar voi
 Dee-ne el baraboi
 Nu biblioteci vechi, ori noi,
 C'acele nu-s de mâncare
 Asta-o știe macar care.
Ungurii strigau cumplit:
 Berzeviczy a nebunit
 De biblioteci îmbie
 La oameni de omenie?!
 Nu! De cărți noi n'avem
 [lipsă,
 Dee-ne mai bine clisă
 Și pălincă pipărată
 Și duhan cu foaia lată,

Apoi mânce-și cărțile
 Pân' i-or crepa matele!
 Ear *Românii*, proști din fire,
 Ei toți au o glăsuire:
 Dee-ne Berzeviczy,
 De vrea a ni se-mbuni,
 Dee-ne frunză la oi
 Se le scăpăm din nevoi
 Doar le-om putea scoate eară
 În frumoasa primăvară
 C'atunci pe Berzeviczy
 Noi frumos l'om dărui:
 La Paștiță
 Cu jintiță,
 La Sân-Georg
 Un miel frumos;
 La Ispas
 Un bruş de caș,
 La Rusale
 O lână mare,
 Pe Crăciun
 Un suman bun;
 Ear frunzare de n'a dà
 Noi oile le-om luà
 Și le-om trece Dunărea
 Ear nenea Berzeviczy
 Cu ce s'a mai îndulci?

Dr. Zeno.

Ex unus Raportulus magnus
de
conferența poporum greco-catolicorum ex
vicariatus Rodnensis.

<p>În Iuliu treisprezece La Năsăud se petrece Un lucru prea minunat Și vrednic de raportat La ziar mare și mic Chiar și domnului „Calic“. Est raport înduioșat Popa Pamfil l'a scriat Tot el l'a decopiat, „Unirei“ l'a espedat Să-l publice-n lung și-n lat. „Unirea“ l'a publicat Și pe „Calic“ l'a rugat Ca să-l publice și el Fiind raport frumușel. Dar „Calicu“-i tot „Calic“ N'are loc numai un pic Deci întreg raportul, lat, Și prea bine motivat, Nu-l produce, ci-l scurtează, Id est: din o iapă brează Face un mânz ce nechiază. Raportul spune curat Că atunci s'au adunat Colo-n Năsăud la sfat <i>Popii</i> din vicariat Și atâta s'au sfătuit Până toți s'au obosit De atâta consfătuit.</p>	<p>Din imensele propuneri Ce nu poți nici să le numeri Mai marcant e-s câteva Care aci s'or arată În punctele ce-or urmà: 1. De azi înainte Ori care cinstit părinte Va ști curat, apriat, Că aci-n vicariat Subalternul consistor S'a ținea după cuptor În Năsăud, la vicar, În treizecea făurar Unde-n fie-care an Vicariul năsăudean Pre preoți va conchemà Cu ei a se consultà Cum să poată gratulà Domnului lor arhieru Pentru ori ce iubileu De an nou, de cununie, Ori de altă drăcărie. 2. Toți cei prezenți ho- [tăresc Că congrua o primesc Dela Huni, dela Muscali, Dela Turci, dela Vandali Numai dacă li-s'ar dà, Să se umplă scriptură:</p>
---	---

„Popa n'are mâni de dat
Numai labe de luat“.

3. Toți cei prezenți ho-
[tărese

Că bucuroși ei primesc
Titulușul de parochi
— Nu le fie de deochi —
Dacă nu-n aceasta lume
Plină de deșertaciune
Cel puțin în ceealaltă,
Ca drept plată și resplată
Pentru că s'au ostenit,
Ba unii s'au chiar spetit
În lume cât au trăit,
Cu cetit, cu pilduit,
Cu cazanii după rit,
Cu fărbel după canoane,
Cu închinat la cocoane
(Pardon, vrui se zic icoane!)

4. Pentru uniformitate
E detor ori care frate
Preot din vicariat
A umbla tot *cimedat*,
Păn' la piele tuns și ras
Dup'alui Lucaei popas,
Ear pe cap cu căciuliță
De miel or mătă pistriță,
Între dinți cu țigaretă
Ear în lăgău cu o vită
Că lumea aceast sĕcretă
Mult e rea, mult e dujmană
Popilor fără prihană
Cât mă mir, cum popa Spic
Nu-i pingălit în „Calic“.

5. Popii din vicariat
S'aibă drept nedisputat
Și la zile de lucrat
Și la zile de sĕrbat;
În zilele de lucrat
Au drept să fumeze-n pat
Să mânce pe nespălat
Să nu cadă-n deochiat;
În zilele de sĕrbat
Au dreptul nedisputat
Să se tragă la hotel
La un fărbel frumușel.

6. Ori-care preot cuminte
Cu vicărașu-nainte
E detor a ajută
Să se închidă crîșmă,
În toată duminică
Și-n toată sĕrbătoarea
De cum scot din sat ciurdă
Păn' bate fătul toacă,
Ear atunci va ajută
Crîșmele a descuiă
Masa a blagoslovi
Cu Moișele a ciocni.

7. Pentru căte, pentru
[toate
De dorit ar fi prea foarte
Să facem un mixt sinod
Colo la Treadam pe pod,
Unde preoți și norod
Bine să se chibsuiască,
Bine să se sfătuiască,
Cum ar muta Treadamul
În șir cu Năsĕudul,

Că Someșul când răvarsă Care scrie și prescrie
 Id est: când din țermuri iasă Pe piele — nu pe hârtie
 De dă cu undele-n pod Că ori care sat sê-și țieie
 Atunci preoți și norod Ai sêi măgari pe vecie
 La Treadam nu se pot duce, Deci, pân' avem între frați
 La vin și holercă dulce. Tot preoți cualificați
 8. Cumva de s'ar întêmplă Nu vom primi „dela țară“
 Că vr'un sat ar rămâneà Oameni ce ne fac d'ocară.
 Fără de popă, orfan, Dar la țeară de s'ar face
 Atuncea vreme d'un an Vre-o lipsă în dobitoace,
 Preuteasa să slugească, S'avem drept nelimitat
 Pe popor să canonească A duce la pășunat
 Ear la anul, vlădicà, La țară, în ori-ce sat
 Le va trimite popă Vite din vicariat
 Ce va vrea Măria-sa, Aste poftim să se știe
 Numai cât știut să fie În întreaga-mpărăție
 Nu s'a primi în vecie De aceea o și public
 Popă de neam țărănesc În „Unirea“ și-n „Călic“
 Pe pământ grănițeresc Ca foi pur catolicești
 Că avem de ani o mie Pentru popii românești.
 Decret dela-mpărăție

Dr. Napfript.

Răspuns nimerit.

— Ce e rășboiu vamal?

— Rășboiu vamal e un fel de rășboiu, în care ministrul de rășbel, căruia cu desăvârșire îi lipsește priceperea recerută, ar face mai bune dispozițiuni decât ministrul de comers!

Popa din Șamert.

Popa Sinai din Șamert, fie iertat, era un cântăreț vestit în mari depărtări. Mai avea el nobila însușire, că ce nu-i plăcea nu mânca, și dacă n'avea ce bea, mereu era treaz.

Venind popa Sinai odată dela un maslu din satul vecin calare p'o iapă albă, despre care povestea povestește, că la brăzdarea Oltului ea a tras plugul, să întâlnește-n drum cu crâznicul său Chirilă, și clopotariul Stan. Aceștia cu pălăria în mână îl salută. Popa nu le mulțamește, ba nici iapa lui.

— Oare de unde aduce alba pe popa nostru — întreabă Stan pe Chirilă?

— Sigur dela un maslu din careva sat!

— Înțeleaptă iapă are el singur n'ar nimeri acasă!

— E beat ca măgariul lui Dancea, care acum doi ani, când tu ferbei rachiu de prune, ți-a beut otea din ciubăr!

— Aș . . . eu măgar călare pe iapă așa beat decând trăiesc n'am văzut!

— Ai dreptate! . . . ș'un atare popă mai primește taxa obicinuită de 1 fl. dela masluri!

— Popa nostru a primit cel puțin 3 fl.!

— Cum așa?

— De, . . . un floren taxa maslului; cel puțin doi floreni face beția lui, laolaltă-s trei floreni!

— Ha! ha! ha! . . . i-ai nimerit socoteala!

Scrisoarea lui Bartha Miklós către premierul Tisza.

Tisza dragă și stăpâne
 Mă căciulesc ca un câne
 În fața măriei tale
 Și vărs lacrăme de jale
 Pentru starea ce-am ajuns
 La cules de cucuruz.
 Ce crezi, iubite Tisza,
 Suferi vei d-ta
 Se mai lucească Astra
 Cum luci-n Timișoara,
 Cât p'aci, p'aci era
 Însuși dracul să mă ia!
 În orașul Temesvár
 Avem fișpan înzădar
 Că el privește la astri
 Ca și la doi ochi albastri.
 Deci fișpani ca acela
 De ai mulți, măria ta,
 Înfundă hornul cu ei
 C'avem noi destui Ovrei
 Vrednici să fie fișpani,
 Oameni cu tact și cu bani.
 Așa cunosc eu câțiva
 Care n'ar mai zice ba
 Fișpănia de le-ai da;
 Unul e Strul Izrail
 E în Peșta de copil
 Și vorbește ungurește
 Cu accent ca pe la Pește.
 Acela-i om de ispravă,
 El n'ar suferi gâlceavă

De nebuni și de Astri
 El nu crede-n ochi albastri,
 Auru-i idolul lui
 Și are galbini destui
 Că e patriot curat
 Și cu nasul covoiat.
 El de mic a cărat apă
 A trăit numai cu ceapă
 A dus cofere la gară
 Dormia pe sub porți p'afară.
 Dar crescând, căpăta minte
 Azi mâncă numai plăcinte,
 Cu găscă și cu pilav
 Doarme-n perine de puf
 Și e gras ca un Zuluf.
 Și e om de omenie,
 Cred c'a cere baronie;
 De o cere — dă-i-o,
 Că-i om fain, cunosc îl io.
 Apoi îl pune fișpan
 În vr'un centru ardelean
 Unde înfloresc Astri
 Ca vara crastaveții.
 Ela și alții ca el
 Va fi fișpan frumușel
 Cu valahii n'a ciocni
 Cu ei nu s'a înfrăți
 Unde el va observa
 Că ei vor a s'aduna
 El dinamit va țipa
 Și pe toți va spulbera!

Scrisoare de sub Tîmpa.

Domnu *Petre Ibdnescu-Cheleşti*, şeful sucursalei societăţii „*Griţaru*“ a trimis încă prin anul 1901 directorului pomenitei societăţi o arătare privitoare la unele afaceri din lăuntru ale institutului. Scrisoarea fiind de interes public, o comunicăm onoraţilor nostri cetitori :

Spectatye domnule directore! Umilit scrisul, prinţipaliş peste „*Griţaru*“ gyela *Tîmpa*, pusu-m'am plin gye venyin şi gye indignăciunye, să-ţi scriu cartya asta dumnyitale, ăl mai mare păstă „*Griţarii*“ din Transilvania, Ungaria şi jur, şi cu supunyere gye slugă umilită tye rog să mă ascultî şi să-mi dai dreptatye şi sprijoană :

Amù în vremea gyin urmă tare-s amărît şi izgyit gye năcazurile tyistiei mele. Zic zo lui D-zo că n'am avut pace să mă bucur cum să cagye nici gye succesurile mari raportatye gye „*Conserţiul*“ ce l-am dus io cu capu mnyeù la izbândă.

Nu că doară n'aş fi io capace să port aşe o tyistie, căci dóră capacitatea mi-o recunoştye şi Vlaicu aiesta, carele tocma gye aceea mă învidiază, — da, mă rog, cu personalu aiesta nu poei să o scot la cale; magă is tare energicos, — că-î muştruleze gye le mere colbu, numa mégis n'aù respectu şi umilinta aceea mă rog, care se impunyé gye măgan supuşilor proştyi faţă gye on prinţipaliş, carele are meritye nyeperitoare, experinţă mă rog, şi mintye ageră.

Am tăt răbdat până am putut, da amù apoi, spui drept, că musai să ponozlesc la dumnyavóstre mă rog, carele ori şi cum aveţi mai mare vază şi auctoritatye, şi gye bună samă îi-ţi punye in respect, după cum se duculeştye.

Mai ales sum foarte tare cătrányit pe *Vásálică Piscupescu* aiesta, carele nu ştyiu gye pă ungye o hălădit

și s'o băgat aici în funcțiune. Mie, spui drept, gyin capu locului mi-a fost antipatic. Mă rog, Piscupescu aiesta este prea tare independintye gyela natură. El gângyestyte cu capu lui!! Apoi mă rog, asta nu-î slobod. Asta mă rog duce la gyescompunere tătă corporăciunya noastră. Mă rog, în tătă instituțiunya lăsată gye dumnyezo sfântu, apoi este neapărat gye lipsă să domnyască supunere față gye prințipaliș, dacă vrem, ca instituțiunya să hălădească înaintye. Funcționarii nu-î slobod să aibă ideiurile lor, agyecă nu-î slobod gye fel să să gângyască cu capurile lor. Căz doară gye aia ieste prințipalișu, să gângyască el. Că mă rog, să facem on pic gye etimologiunye: *Prințipaliș* în Romania liberă însămnyază *șef* sau *cap*. Apoi dacă-î cap, are misiunya să gângyască. Și dacă gângyestyte capu, apoi eo ipso nu-î slobod să gângyască funcționerii proștyi, agyecă mădulările. Că gye am începe să gângyim tăți, apoi să face anarkizmus cum să cagye în cântălarie. Apoi ferescă dumnyezo sfântu gye anarkizmus, că ați cetyit gye bună samă în „Gazeta Transilvaniei“, cel mai excelintye ujság, pe carele eū il corectălucesc, — că numa amú dăunăzi mă rog, un om gye ahăia anarkistici, o pușcat pe prințipalișu gyin opidul America. Și apoi am auzit la Eremias, că numa pă ai gyeștyepti îi împușcă. Și mie mi tare frică gye atunci. Ați auzit mă rog, că prințipalișu ala mare gyela America o murit gye tăt! mă rog, vai gye noi.

Șpectatye domnule directore! dumnyavóstră a bună samă ștyiți, că Piscupescu aiesta i-cântăreț, agyecă horeștye gye ele gye dragoste. Mă rog asta este immoral, carele compromitye inștitutu.

Și apoi mă rog este notoric cunoscut, cumcă ómenyiî care horesc nici nu-s gyestul gye serioși, agyecă nu-s cu mintya la loc, și aședară nu-s agyecvați să pôrtye o tyistie cu așè răspunгыere mare, cuumi-î archiva noastră

mă rog. Închipuiți-vă, onorat domnule directore, că nici până astăzi nu știți lista agenților noștri gye rost. Asta este contra regulamentului.

Știți a bună samă că viți umplé gye indignăciunye, dacă voi spune, cumcă Piscupescu aiesta cântă mă rog la conștertye în szinházu gye aici, ungye se adună norodul pă bani ca la comegyie. Mă rog asta-î plusquam nerușinare și în contra regulelor morale. Mă rog, gye atunci o perdut inștitutu gyin vaza lui, și acest lucru o avut gye urmare fórtye tare naturală, cumcă o perdut gyin profit. Că mă rog, cinye oare va avé curaj să-și pue banyii la on inștitut ungye funcționerii nu-s ómenyi cu mintye coaptă ca minye, ci comegyiesi gye aia gyela țircus mă rog, care fac minunyi pă bani mă rog. La on inștitut cumu-î aiesta, apoi se recere mă rog, pro primo ca nu numai prințipalișu, da tătii binye să fie gyeștyepti la cap ca on carindariu.

Da aieste tătye-s nyimnyicuri pă lângă acele, care musai să vi le spuî amú, pe lângă tătă rușinya. Mă rog io când am auzit gye asta, spuî drept, mi-o vinyit așe gye rău, gye o trăbuit să mânc on crastavetye gye ala acru, că m'o lovit la inyimă gye irităciunye.

S'o dus mă rog, gye mai multye ori, într'o casă gye jidov să ierți, care este ca on păgân, și o cântat acolo gyin gură și gyin clavir (on feliu de vercli mare) mă rog. Asta loveștye moralitatya publică oblu în fundamentu ei mă rog. Gye se întimplă asta la on alt inștitut, — îl țipă afară stante pedé. Io gyeși am putyerea asta pe basa regulamentului, nu am exerciato mă rog, gyin punct gye vegyere mă rog, ca să nu s'audă, căzi nye compromityém înaintya națiunilor conlocuito-re, care nye punyau în ujságuri, și nye inchigyéu inștitutu, — ș'apoi nu știți gye ungye imi răgyicam salariu mă rog.

Da l-am citat în cântălăria mea de director, și pășind energetic și cu tătă autoritatya mea înăscută, l-am muștrulit cu tătă severitatya pentru șcandalul, cu care erá să nye ducă în pericolul inștitutul; și după-ce l-am amenințat cu cercetare distiplinară, i-am înțerzis să mai calce în casă gye jidov. Căzî doară știți mă rog, că jidovul sugere sângele copiilor greco-orientali și sfințește cu el mai apoi sinagoga evrească. Mă rog aici s'o întemplat on caz hăpt așé. Se vă spuie servitorul nostru Niță, de nu credeți, că el o fost prezent gye față, că era să-l pleznescă pe jidov, numa io fost frică.

Peste câteva zile după muștruluiala asta mă rog, s'o prezentat la minye în cabinet un șpectat domn de națiunea săsească conlocuitoare, om cu vază și cu autoritatye, cinstit, cu stare materială bună; ori-când póte sta ca cavent pe un accept gye o mie de coroane, cum zic, tare onorabil, mă rog. După-ce o intrat, m'o salutat cu umilința și respectul ce mi se cuvine ca unui luptătoriu chelit în munca pentru regenerarea finanțelor românilor gyin. acestea părți, cu ajutoriul „consortiuului“ gyesco-perit gye minye, — apoi o șezut pe fotelul cel fin gye lângă masa mea mă rog.

Domnul aiesta șpectat m'i-o spusu-mi mă rog, că Piscupescu o cumpărat on revolver. Eă n'am știut ce-î ala „revolver“. Numa m'i-o spus domnul gyesamintit mai sus, că ala-î un piștol gyesco-perit numa amú, cu șase glónțe.

Mintyen am leșinat, respective am ameițit și m'am durgălit de pământ, gye s'o răsturnat de pe masă și telefonu ala care mere la gezeș (că am două telefóne pe masă). O sărit tot personalul subaltern, și Niță mă rog și m'o frecat cu oțet gye vin și cu țuică gyela Eremias, și m'am trezit urgent mă rog. Da io cregyém că-s mort să iertî.

M'am fôrte indignat însă mă rog, vèzînd că mai deosebit funcționerîi seniorî, în loc să fie pătrunși de momentul acesta funebral, — aũ făcut ilaritate din situațiunea mea, compromitându-mè în exercițiul funcțiunei, ba aũ comunicat casul cu Vlaicu, carele idem o rîs de mine.

Gyestuluțîi, șpectate domnule directòre, cumcã Văsălică Piscupescu o cumpèrat mă rog revolver, carele este ca o dinamită mă rog. Pòte mă rog fôrte tare ușor să mi-l pună sub fotelul meũ, pe carele șed în cabinet, și numã m'oi pomeni odatã că am explodat prin plafong în sus spre văzduhuri. Și apoi mi-a remányé numa orfan fecioru, carele-î tare genial la talent, și vreaũ să-l fac solgăbirăũ la Ibănești. Apoi pã lângã asta mă rog, rămâne institutul fără cap, care însamnã că s'o dus dracului — să ierți.

Iacãtã-tye șpectate domnule directore o causã fôrtye tare gravã, care involvèzã în sinea ei un periculum pentru minye și pentru situațiunea inștitutului în fruntea căruia stau eũ ca o podoabã mândrã. Fôrte vè rog să ștuduiți cestiunea din fundament temeinic, și să pedepsiți cu regulamèntul pe funcționeriu aiesta fără supunere și umilință și cu piștol cu șasè glónțe. Ear mie, mă rog, să-mi dați un polițai care să mă apere; și pentru meritele mele și pentru curajul cu care m'am arãtat, faceți binye și mă cinstiți cu o medaliunye, carea să fie pentru minye ca o podóbã și o mângãere amú, când adermesc și eũ să ies afarã în penziunye, carea să fie pentru minye o hodinã môle.

Dupã tãtye aiestea ponozlitye mai anterior, veți binyevoi dórã, șpectatye domnule directore să mai ascultați încã un umilit ponoslu al meũ cãtrã d-vòstre mă rog, în contra idem aceluiași Piscupescu, gyin care prea umilit a meũ ponoslu tare ușor îți vegyé mă rog nesub-

ordinăciunya aceluia cătră regulamintyele noastre, cătră sexul frumos și cătră minye cel mai directe superior prințipaliș a lui, mai apoi veți vegyé nemorala lui purtare gye sinye în soțietatya publică, mă rog, gyin orașul Tempei, și așé mai gyepartye.

Amú 'ntro zi s'o prezentat la subscrisul în cabinetul oficios, tare umilit, mă rog, domnișóra Alexandrina. N'o cunóșteți mă rog? Scuzati aședară! Ieste tare prezentabilă și imposantă domnișoara menționată mă rog. Și are un fecior, carele o absolvat mă rog, amú în gimnasium cu „bene maturus“. Este tare binye legat mă rog fecioru aïesta. Drept că nu-i tomna așé de tare în gimnastică ca feciorul meu, da mégis ice că are bróscă tare la mânuri.

Gyestulu-ți atăta mă rog, că cum s'o prezentat mă rog la minye domnișóra susmenționată, apoi eú cu prevenyirea plină gye bonton prescrișă pentru sexul feminin mă rog, o-am pus pe on scaun mă rog, să șadă. Apoi am trimes afară, mă rog, pe Niță, ca să nu ascultye el cu gura afacerile care-s secreturi mă rog. El s'o supus, și așadară am rămas în cabinet în lontru numa io cu domnișoara Alexandrina mă rog. Ai gye minye câtye am mai vorovit ambii laolaltă reciproc impreună — gye styii! Că-i gye minunye cătu-i gye plină gye cultură domnișóra asta mă rog, — ca stupu! Și-ți băsădeștye franțoseștye, gye n'o precepî gye fel. Asta apoi își are esplicăciunya sa proprie mă rog, căz domnișóra desaminită mai sus este dela București mă rog, din capitalul României, care este ca o mamă dulce pentru noi Români subjuțați mă rog, ungye este cultură fórtye tare mare.

Domnișóra asta mă rog, mai apoi mi-o ponoslit tare plină gye indignăciunye, că Piscupescu aïesta condamabil din tâte punturile gye vegyere o stricat oblónyele

dela salonul domnişoarei mă rog, cu agyimant, respective cu diamantum in terminus technicus mă rog.

Mintyen m'am spăriet. Zic: diamantum! Ala-i un lucru scump gye tătului. A bună samă l-o furat! Căz eū mă rog am un salariu gye tătului mare, şi mégis n'am diamantum gye ala care strică ferestrele mă rog. Numa cătră Piscupescu n'am zis nimica, ca să nu se iee pe samă şi să-l ascundă, da l-oî pringye io c'on ptyic gye hămnyişag, ş'apoi îl bag in cremenal mă rog.

Da mă rog domnişóra Alexandrina o tomnit ferestrele la loc şi mi-o prezentăluit un cont despre 1 fl. 80 cr. id est 3 coróne 60 fil. Şi io mintyenaş am asemnat suma asta gyin salariumul renitentului archivarăş şi i-am trimis documentul să-l subscrie. Da ce să vezi mă rog, vinye Niţă cu documentu, că dl Piscupescu nu vrea sa-l subscrie. Plin gye indignăciunye l-am ţitălit la scrisul la muştruluială. Cluj / Central University Library Cluj

Şi i-am strigat odată energic: — Mintyen apoi să plătyeştyi, că tye muştrulesc şi tye trag în cercetare disiplinaryă, de-ţi mere colbu!

— Că mă rog, — băsădea el — oi plăti la sfirşitu lunei, că dşóra Alexandrina mie nu mi-a prezentat contu — şi aşé mai departe.

— Cum? — zic io gye colo — la sfirşitu lunei? Mintyen amú să plătyeştyi, că stante pede te eliminez din tyistie! Agyecă dşóra Alexandrina să-ţi prezenteze contul dtale? — Gye când să umble o domnişóra venerabilă şi cultă după nyiştye funcţioneri subalterni ca dta? — Mintyen să subscrii documentu, că gye nu, scriu la domnu derector! (cu asta-i spariu gye tăt binye tremură). — Şi horrible dictu, mă rog, n'o subscris gye fel, numa s'o dus afară. Tăt tremuram. Gângyesc: să-l lovăsc amù? Ba lasă-l în ştyirea tatălui — zic în minye tăt io, — că numa l-oî tălăli de nu se mai adună 'n

veci. Și m'am decisumă firmamentye să-l dau în sus la dvóstre, ca să-l luați gye urechi cu regulamintu, și să-i porunciți să subscrie documentul ala vergye, ca să plătim mă rog pă dșóra Alexandrina, că-i rușine pe inștitut, să remányem datori la o dșóra dela București.

Vë aduc tot cu aceasta ocăjunye la înalta-vë cunoștință, că am dispus mă rog, cumcă tăți aceia cu conturi mă rog pentru dătorii făcute gye funcționerii mei, să prezenteze conturile oblu la minye. Apoi eū mintyen fac document gye ala vergye și scot bani din salariul respectivului funcționeriu și plătesc contu. Asta mă rog va face gye sigur onóre inștitutului și pă minye m'or blagosloví și creditorii, și mai ales funcționeriu.

Eū sum tare convins că șpectat același veți aflá că dispusețiunya asta mai nouă a mea este tare genială și cumintye, și veți aplica-o și în districtul onorat dvóstre, și totodată pentru ideia asta salutariă miți votá recunoștință la protocol, carea să-mi fie ca on fel de mângăere.

Încolo mulțam lui Dumnezo și la maica precesta, io mă simțesc tare bine cu sănătatya, gyimpreună cu tăt cilegyu meū umilit, care sănătatye v'o poftyesc și dlorvóstre dimpreună cu tăt cuprinsul dvóstre.

După care finindumí epistolia, mă recomînd cu plecățiunye la considerăciunye șpectat aceluiași, cu tătă umilința, a dvóstre

slugă plecată

Petre Ibănescu-Chelești alias Nucă.

Un nou Don Quișot.

Pont I.

Eu, vestitul Dón Quișot
 Azi de ciudă nu mai pot
 Vezînd că unii n'au bot
 Să mă creadă patriot;
 Îmi zic liliac și ciot
 Și cameleon nărod;
 De aceea nici eu nu pot
 Se nu-mi înholb ochii-n pod
 Și se vestesc la norod
 Că eu ca nou Don Quișot
 Sunt mai mare patriot
 Decât cei ce nu au bot
 Și-mi strigă că-s un nărod.
 Nu știu ce vină-aș purta
 Că vèzui întâiu lumea
 În suburbiul din Gherla
 Ce-i poreclit Candia!
 Și-i vecin cu cetatea
 Unde a stat Șandor Ruja;
 Nici nu știu se port eu vină
 Că maica mea ca creștină
 M'a botezat românește
 Ear p'un frate — ce mai este —
 La botezat chiar Traian
 Susținînd c'ar fi roman!
 Că de era după mine
 Eu vedeam lumea mai bine
 Colo sus la Dobrișin
 Ori baremi la Segedin
 În ceva palat grofesc
 Ori în unul baronesc

Dar cu toate că eu singur
 Recunosc că nu sunt ungur
 Din naștere, dar eu jur
 Că nu-i în lume ungur
 Cu ungurești simțeminte
 Și cu ungurească minte
 Ca și mine. Că eu doară
 Am mînat apa pe moară
 De azi lumea înțelege
 Că e om fără de lege
 Cel ce nu vrea se cunoască
 Că vremea face din broască
 Bou cât e cel din scriptură
 Și ungureasca cultură
 E azi chiar universală
 Și n'are nici o sminteală!
 Cine altul, de nu eu,
 A bătut, bătut mereu
 Pe Români și pe Slovaci
 Și pe Sași și chiar pe draci
 Cari vreau fără de sfială
 A trage la îndoială
 Menirea providențială
 Ce-o are Ungaria
 Spre a susține lumea?
 Dacă toate nu-s destul,
 Atunci, de pofțiți, mă jur
 Că mă taiu și împregiur
 Și din Gergely Moldovan
 Mă fac Izrael Grünnsann
 Și apoi cinci pițule dau
 Și nume frumos în iau,

Ceva Bánffy, Bandi, Brázi,
Bolond Miska, Kandiáni!

Pont II.

Eu vestitul Don Quişot
De necaz azi nu mai pot
Că ori câtă trudă-mi dau
Tot duşmani de mine dau
Care strigă-n resputeri —
Batei-ar ziua de eri —
Că eu nu-s Ungur curat
Ba strigă că-s renegat!
Şi nu vęd, sările-ar ochii,
Că eu ştiu da şi cu bobii
Şi ştiu scie şi istorii
Despre morţi şi despre vii,
Scriu romane, scriu poveşti,
Scriu teatre dragă lele
Toate, toate ungureşte
Cât a mers în lume veste
Că un Ungur învăţat
Nici la dracu nu s'aflat
Cum sunt eu, care fac fală
La naţiunea magiară.
Ce mai vreţi dar dela mine?
Să m'apuc — auzi — în
[vine
Se scriu cu glas unguresc
Şi Talmudul jidovesc
Doar atunci vor mulţami
Pe cei ce vor a cârti
Că vestitul Don Quişot
Nu-i unguresc patriot.

Deci se ştiţi c'ăşa voi face
Apoi nevoia vę calce!

Pont III.

Scriu în foile rîmlene
Neşte oameni plini de leue
C'a fost odată o vreme
Când trăiam din mila lor
Şi-mi săriau întrajutor
Se nu pici golaş de foame
Şi că domni cum şi cocoane
Atuncea mă îmbrăcau
Mă cârpiu, mă învăliau,
Şi acum le pare rău
Ce voinic m'am făcut eu
De neamul mi-am renegat
Şi-ntre Unguri m'am băgat
Cum se bagă între oi
Urechiatul măgăroi.
Crepe dumniilor de ciudă,
Cu ei nu-ntind vorbă multă
Ci le spun numai un pont:
E nebun şi e nărod
Cel ce *mâncă* şapte pite
Dar mai lipsit e de minte
Cel ce *dă* acele pite!
Astfel diri-deri-darum
Et quot erat demonstrandum!
Cine se ţine cu minte
Mai aducă-mi şapte pite
Fie Ungur ori Român
Că toate le bag în sin!
Şi le pap şi strig Amin!

Călugărul în pomene.

Un călugăr, nu știu care,
 Trifon ori Miron
 S'o dus și el din pecate
 La bocotanu Ion
 În pomene, că-n comună
 Popa tocmai nu era
 Și pomene fără popă
 Nici atunci nu se făcea.
 S'o dus deci în loc de popa
 Se cânte „eară și eară“
 Și se sfințască prinosul
 După datina din țeară.
 Și slugi sfântul călugăr,
 Slugi measă, slugi pom
 Și cântă pe nas cucernic
 Ca un archidiacon.
 Ear după slujba cea sfântă
 Se pun se guste pomana,
 Mai întâiu din beătură,
 Cât cu glaja cât cu cana.
 Și-nchina și la călugăr:
 Să trăiești sfinția ta
 La mulți ani cu sănătate
 Dar gustă și dumniata.
 — Doamne feri ce iau în gură
 Otrava ce-i zici rachiu,
 De sorb o înghițitură
 De loc mă fac mort din viu!
 Dar părinte, nu te face,
 Dar bea pentru Dzeu,
 Că uite cum beu și eu
 Și nici un necaz nu-mi face!

— „Ai zis „pentru Dzeu“
 Pentru Acela beau și eu,
 Nu vinars, dar chiar venin
 Ada glaja se închin!“
 Și-i dau glaja și închină
 Și sughită o gură plină
 De vinars dulce de prună
 Dar după o minută bună
 Un om, ori ceva vecină
 Călugărului închină:
 Să trăiești sfinția ta,
 Se-ți ajute Precesta
 Multe pomene a slugi
 Multe a blagoslovi!
 — Mulțămim — zice Trifon
 Ori doară Miron,
 El ști cum l'o fi chemat —
 Mulțămim de închinat
 Dar mai mult nu pot gusta..
 — Dar bea pentru Pre-
 [cesta...
 Pentru Maica Precesta
 Chiar și venin aș lua!
 Și ia glaja și gâl-gâl
 Apoi Doamne ține-mi-l,
 Tot așa pentru apostoli
 Și pentru evangeliști
 Archerei și mucenici
 Până-n urmă când ajunse
 La cei patruzeci de sfinți
 Călugărul se-nchina
 Și capul și-l clătina,

Burta-i era *tanana*
 Dar și capul *buhaka!*
 Seara când s'apropia
 Călugărul se gătia
 Să meargă spre mânăstire
 Deci ține-mi-te copile
 Sui pe mânzul de asin
 Și zi la oameni amin!
 Dar se vezi minune mare
 Călugărul nost cum sare
 Să se urce pe asin
 Mai zice odată amin
 Dar capul fiindu-i plin
 Face țup lângă asin.
 „Doamne Dumnezeu! meu
 Azi de capul meu e rău
 O-i prea gol ori că-i prea plin
 Nu pot urca pe asin,
 Ajută-mă tu se mă urc
 C'a vèzuși cum am beut
 Pentru sfânt numele têu
 Venin de cel amar, rău!
 Așa zicând călugărul
 Își privește asinul
 Cum sta, apoi încerca
 Pe el a se avânta,
 Dar gândeai că-i de plumb
 Truda lui fu înzădar, [chiar
 Cum cerca, așa cădea,
 A se urca nu putea.
 Vèzind lucrul ce-i și cum
 Se ia pe gânduri acum
 Și-ncepe a se ruga
 Cătră Maica Precesta

Doară doar l'a ajuta
 Pe asin a se avânta;
 Dar pace! Nu se putea
 Ori și cât se chinuia!
 Rugat'a pe sfinți pe toți
 Pe cei vii și pe cei morți
 Se-i ajute, da-nzădar
 C'aceia n'aveau habar
 Se-i ajute. Ear în fine
 După ce asudase bine
 De atâta svêrcolire
 Strigă ca eșit din fire:
 Patruzeci de mucenici
 En uitați-vă aici
 La necazul ce-l trag eu
 Decând capu-mi e așa greu
 De mă trage la părâu;
 Pentru voi m'am amețit,
 Pentru voi m'am spiruit,
 Haida-ți deci și-mi ajutați
 Pe asin mă ridicăți.
 Zicând așa se avântă
 Și zup din colo dă-o trântă
 Căci așa s'a avântat
 De preste asin a dat.
 Atunci zise desperat:
 Acum vèd eu că-s un prost
 Un măgar fără de rost
 Nu m'am putut eu gândi
 Că patruzeci de-or veni
 De odată a mă ajuta
 Cât colo m'or arunca?!
 Nu mă mai rog nimănu,
 Pe asin nu mă mai sui,

Ițig și Nicolae.

Ițig: Mă Nicolae, ai cărui mișal sunt porcii eștea din grădină?

Nicolae: Ai dumnitale!

O predică istorică.

Administratorul protopopesc N. Maer, în prima Duminică după denumirea sa de administrator, s'a urcat pe anvon, și-a ținut de rost o predică, la care o întreagă săptămână zi și noapte a învățat.

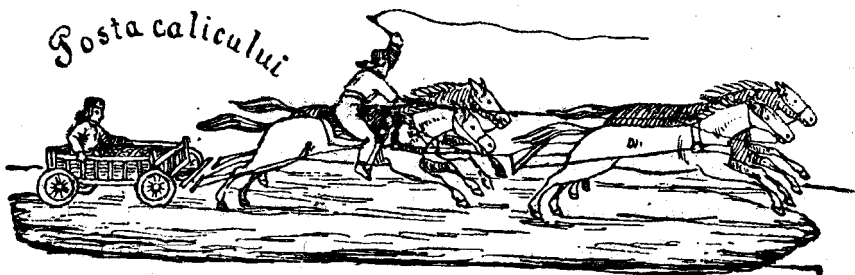
În decursul predicii sale, răposatul consilier aulic Bologa a intrat în biserică, și a ocupat loc într'o strană din fața anvonului.

Atâta a ajuns, că administratorul Maer să-și iasă din concept, și vocea să i-se înnece în mijlul predicii. Cu toată silința ce-și da, un cuvânt n'a mai din gură.

Căutând disperat cu ochii în sus, în dreapta d'odată vede prin fereasta bisericii situate flacăra, și strigă:

La auzul acestor cuvinte înfrunzite tot alergat din biserică afară... Maer a scăpat din casa unui țigan!

Gosta calicului

Cătră cetitori: Dați-mi voe să fiu scuzat.

V'am promis verzi și uscate.

Făgădașul bun în veci va rămânea bucuria prostului.

Dacă nu v'am dat tot ce v'am făgăduit, păstrați-mi
— ve rog — și pe viitor bucuria și credința în făgădaș.

Veniv împul, și acela nu-i departe, în care ve
și că eu nu făgăduesc, ce nu pot împlini.

de secetă cum a fost, anul 1904 pentru
mănos în producția de material nou, încât
să-mi împlinesc făgădașul dat la începutul lui.
se cas asigur, că și în anul viitor o lec-
că vi se va da.

Instrument nou la Calicul

sem, fiind-că acesta în permanența e deschis.
eri de probă nu expedăm decât celor ce ne
fieri.

lit expedăm Calicul la cei-ce nu-s feci,
a", dacă prin o corespondință postală d'ai
țirea abonamentului ori-când până-n 1 Oct.

3 Austro-Ungaria Calicul nu se expedea
afacere privitoare la abonament se adresează

Administrația Calicului.